

lingen og i dag under andenbehandlingen har meldt klart ud. Det Konservative Folkeparti ønsker ikke, at der skal finde konkurrenceforvridning sted, og Det Konservative Folkeparti ønsker på den anden side, at folkeoplysning – jeg understreger, at det er folkeoplysning, der er vores mål og vores ønske – og en lang række aktiviteter for børn og unge skal kunne finde sted i det danske samfund, og de skal også kunne finde sted med offentlig støtte.

Vi tror på, at vi har fået flyttet noget med den debat, vi har haft her. Jeg finder det interessant, at et meget stort flertal i Folketinget kan slutte op om at sige, at der finder konkurrenceforvridning sted.

Jeg bemærkede også, at hr. Aage Frandsen fra SF indrømmede, at sådan var det, og jeg tror på, at vi med det fællesskab, vi har nu om at erkende, at problemet er der, har taget det første skridt på vejen til at løse det, og jeg vil gerne sige, at jeg synes, hr. Jan Kørpe Christensen burde have været medlem herinde længe nok til at vide, at vil man have indflydelse på en lov, skal man også være en del af forligsparterne.

Derfor har Det Konservative Folkeparti valgt at melde klart ud om, hvad vores standpunkter er, men vi har samtidig valgt ikke at melde os ud af forhandlingerne og dermed melde os ud af indflydelsen.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Min korte bemærkning går også til hr. Kørpe Christensen, som nu skoser os for, at vi i sidste ende stemmer for loven om folkeoplysning. Det kan hr. Kørpe Christensen ikke forstå, al den stund vi øjensynlig i hr. Kørpe Christensens udlægning deler synspunkter med Fremskridtspartiet i spørgsmålet om konkurrenceforvridning.

Til det vil jeg bare sige, at der selvfølgelig er noget meget forfriskende ved at have firkantede, lette holdninger og så sætte sig hen i et hjørne og vifte højt med de rene flag; men det flytter jo ikke noget. Vi er desværre nødt til at konstatere, at Venstre, Det Konservative Folkeparti og Fremskridtspartiet endnu ikke har flertal i Folketinget. Det er muligt, at vi har det ved næste lovrevision, men vi har det i hvert fald ikke i øjeblikket.

Vi har derfor stået i valget mellem på den ene side at se til, mens regeringspartierne tromler dette lovforslag igennem uden nogen anerkendelse af problemet med konkurrenceforvrid-

ning, og så sætte os over i hjørnet og svinge fanerne sammen med hr. Kørpe Christensen, eller på den anden side gøre det, som vi har valgt at gøre, nemlig at søge indflydelse.

Derved er vi nu nået til et punkt, hvor et meget, meget stort flertal i dette Folketing anerkender, at der er et problem, et problem, der desværre ikke bliver gjort tilstrækkeligt ved i øjeblikket. For jeg er helt på linje med hr. Kørpe Christensen i, at den appel fra undervisningsministeren om, at man forsøger at løse problemerne lokalt, naturligvis er et skridt i den rigtige retning, ikke et stort nok skridt, men dog trods alt en erkendelse, som er den første forudsætning for, at problemerne kan løses.

Min appel til hr. Kørpe Christensen skal derfor også være, at Fremskridtspartiet søger indflydelse på den proces, vi nu står over for. Vi får nu en bred, folkelig debat. Jeg håber på, at undervisningsministeren senere her i dag vil bekræfte os i, at det bliver en bred, folkelig debat, som når rundt i alle hjørner af denne problematik, og i det omfang partierne tager del i den, får vi også mulighed for at få indflydelse.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Det er til fru Eva Møller. Jeg mindes dog, at der for kort tid siden var noget med en folkeskolereform, der blev vedtaget uden Det Konservative Folkepartis stemmer. Der kan man altså se, at man også her var utilfreds med noget på dette område og derfor meldte sig ud af forhandlingerne.

Det samme er sket for Fremskridtspartiet på det område, vi taler om i dag, og som i forhold til folkeskolereformen trods alt er et lille område. Så vi er godt tilfredse med, at vi i hvert fald har rent flag at tone her, netop fordi det, der er sket, er, at det er hensigtserklæringer og sympatierklæringer fra undervisningsministeren og fra flertallet her i dette Ting, der kommer frem.

Men det kan de pågældende jo ikke betale husleje med. Fru Eva Møller ved udmærket godt, at de private ikke kan betale husleje med sympatierklæringer. Det nytter intet, at man siger: All right, vi accepterer alligevel, det var det bedste, vi kunne opnå, og så kører vi derudad.

Det er min klare opfattelse, at det er uklogt, at man går med i sådan et stykke arbejde, der intet gør for de private på udbyderområdet. Det, vi står med her, bliver jo ikke bedre af, at fru Eva Møller har bemærket, at der er et stort flertal